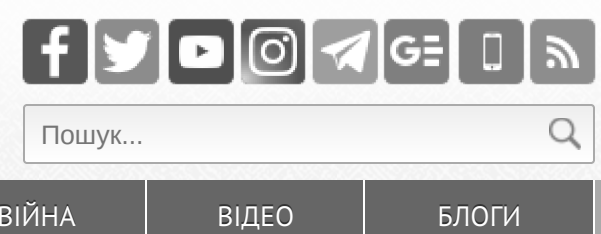

Топ-теми:
• Арешт Єрмака
• Корупція нафти Міндінга в Енергостойні
• Напад Росії на Україну

НОВИНИ	КОНФЛІКТИ	ПОЗИЦІЯ	ДУМКА	ПОДІЯ	ВІЙНА	ВІДЕО	БЛОГИ
Головна	Статті	Позиція	Конфлікти				

Чи піде українська влада війною на сепаратистські книжки?

Чи піде українська влада війною на сепаратистські книжки?

Чи піде українська влада війною на сепаратистські книжки?

Минуло вже більше місяця, відколи мінер культури України В'ячеслав Кириленко продеконував суспільству своє нерезервне бажання захистити вітчизняний книжковий ринок від літератури, що пропонує зневагу та ненависть до України. Але далі з'явилися заяви, на жаль, справа не просувається. Ані Міністерство культури, ані інші державні органи, які відомі якби мали бати розповсюдження друкованої продукції в Україні, не зробили у цьому напрямку жодного позитивного кроку.

На думку експертів, долучених до підготовки даного матеріалу, ситуація з сепаратистською літературою, яка нескінченними потоками прибуває до України з єдиних держав, залишатиметься стабільно неконтрольованою та небезпечною. І не змінилася вона, допоки українська влада остаточно не визначить для себе тлумачення ідеологічно-сповітвеного друкованого слова, як прихованої зброї, яке вже неодноразово продеконувало свою загрозу для суверенності України та цілісності нації.

Крім цього, відповідні державні органи, оновлені Майданом, мають у короткий термін впровадити ефективну літерату, методи боротьби із ворожою пропагандою у вигляді друкованої продукції та прізвжити відповідальних посадовців за реалізацію однієї з найважливіших стратегічних задач країни. З іншого боку, діяльність посадовців має бути абсолютною короною та незангажованою та, обов'язково, контролюватися з боку суспільства.

Але «не все так просто, як бачилося на Майдані», вважає заступник міністра культури України Ростислав Карандеєв. За його словами: «Минула влада підірвала антиукраїнським, проітервистським настроєм, натомість утискаючи українську національну ідеологію, в широкому розумінні. І тепер, коли були спрямовані на національну ідеологію. Сьогоднішня влада мала би зайняти протилежну позицію. Але влада це – не тільки перші особи, це – весь її механізм. На ключових міністерських та відомчих посадах продовжують працювати ті ж самі чиновники, що працювали за януковича та якісно виконували вказівки влади минулого».

Наводчи приклад, Карандеєв розповідає про суперечки в співпраці з міністерством фінансів: «за Міністерства, де програє прогресивний, але не повсякденний в деталях новий міністр Наталя Яреско, де заступники міністра більш глибоко володіють розумінням проблем, але не можуть присвячувати себе кожній з них, «парадом правлять» чиновники-виконавці, що займають антиукраїнську позицію та усіма методами вчиняють спротив інноваціям в галузі пропаганди та розвитку національної культури», – обурюється він.

А надредет та член комітету з питань запобігання і протидії корупції Ігор Луценко дивиться у майбутню боротьбу із ворожою пропагандою більш впевнено. За його словами: це питання має розглядатися на законодавчому рівні. У нас існує достатньо структур, здатних створити необхідний законопроект, це і Міністерство Спецц, і комітет ВР по культурі Княжицького, які мають усі повноваження для просування відповідних ініціатив».

Здавалося б, сила та міць пропаганди добре відома українським високотехнологічним, спроможним вплинути на ситуацію. Деякі з них побували в недалекому радянському минулому, де злягджено та безперейно працювала потужна ідеологічна машина, промислові громадяни могутньої держави мозок та наслідуючи фантастичні міфи засади утримання контролю над територією московського домінування. Більшість з них мовчазливо спостерігали за пролонгацією «братніх» традицій на території вже незалежної України.

Як стало відомо, навіть фанати МВС України Арсен Аваков, будучи фанатом фантастики і співголоваю конгресу фантастів у Харкові «Зоряний міст», ще у 2009 році опублікував на «Українській правді» статтю «Котик і русские войны!». Аваков проаналізував книжки вітчизняних та російських тоді ще псевдо-фантастів, а сьогодні відомий сепаратистів: Георгія Савицького («Піло бая – Україна, Сломаний трузубеи») (видавництво «Ексмо»), Олександра Севера («Русско-украинские войны») (видавництво «Яуза-Пресс», «Ексмо»), Максима Калашнікова, Сергія Бутковського, співробітників опуса «Независимая Украина. Крах проекта» (видавництво «Фоліо») та Федора Березина, автором фантастичного бестселера, аватора наклади 25 тис. примірників «Бойна 2010. Украинский фронт» (видавництво «Ексмо»). Крім того, майбутній голова МВС повідомив про те, що Сергій Бутковський є керівником донецької організації «Донбасская Русь», Максим Калашніков – головою спільноти «Русское братство», а Федір Березін – професійний військовий капітан Радянської армії та за сумісництвом письменник-фантаст.

Аваков закінчив свій матеріал риторичними запитаннями: до чого тогочасно читачу аудиторію зазначені автори? Чому так вперто навів'язує Росія своїм співгодувачам та українцям думку про необхідність та неминучість війни з Україною? Та підсумував цитатою свого товариша: «як же вони, сукі, собі так дозволяють!»

На занепокоєння фантастологіка Арсена Авакова, навіть судячи з коментарів під публікацією, ніхто особистої «воли» не звернув. Наці народ, затамувавши міфом про братські слов'янські народи та непорушну дружбу між Україною та Росією, до останнього не вірив у реалістичність представлених в цих замовних текстах прогнозів.

«А тим часом, ці книжки робили свою справу – готували ґрунт для вітлення у життя кримінальних фантазій. Тому і не дивно, що розділі хлопчик з американського серіалу «Ігра престолів» сплatchу витягує в текст Дугіна, а потім часидиво приземляється на язык алкоголічної хворди», – констатує прозаїк Юрій Винничук.

За словами Ігора Луценка, несприйняття реальної загрози з боку Росії у нашому суспільстві та органах безпеки виникло через те, що: «з часів розпаду Радянського союзу спредіставили ідеологію «Бороти Бєлі» у Москві. І нашою, котра формулими Імперії, також там залишилася. Свого часу в Україні працював підрозділ КГБ, який займався «відомою» інкомісильних та «відправкою» їх на Колиму. Деякі фахівці з цих підрозділів з часом були заслані в СБУ та Раду набезпечені незалежної України. Тому наша система національної безпеки апріорі не могла мати необхідного імунітету від впливів імперської ідеології. А ресурси на розвиток імунітету не виділялися. Тіні люди інакшею Олександр Буринко – старшина пенітенції, яка базується на історичній інерції. Цей інерційний рух продовжується і сьогодні. Координатори антиукраїнських технологій завжди розуміли значення літератури і її розповсюдження як комплекс: починаючи від автора, який пише, і закінчуючи книгарнею, яка розповсюджує його твори. Це все від і до контролювалося в СРСР. І це продовжує контролюватися в Україні. Починаючи із ідеологічного протояння і закінчуючи військовими», – констатує надредет.

Тим часом, зазначені Аваковим «суки» продовжували сіяти українською землею свої отруйні ідеологічні зерна, відраджаючи до нас своїх плашатаїв, пропагандистів руського миру, таких як радник Путіна, письменник Ніколай Старіков («Украина. Хаос и революция – оружие доллара», «Россия. Крым. История») (видавництво «Пітера»), російський військовий історик, письменник Михайл Полікарпов («Оборона Донбасса») (видавництво «Книжный мир») та російський військовий, письменник, телевізійний «дзятель ДНР» Ігор Стрелков («Жах бандерівської хунти») (видавництво «Книжный мир»), та поширюючи багатотисячні тиражі антиукраїнської та сепаратистської літератури.

Іх пропагандистське виття синхронно підтримувала вітчизняна зграя сепаратистів: публіцист Олександр Буринко, автор «Варшави. Тарас Шевченко» (видавництво «Арія»), «Тайная история Украины - России» (видавництво «Довіра»), «Революция на болоте: взгляд белогвардейца» (видавництво «Довіра»), «Воскрешение Малороссии» (видавництво «Арія»), «Союз плуга и трезуба: как придумали Малорусию» (видавництво «Арія»), «Доклевская Русь» (видавництво «Арія»), «Утешение историей» (видавництво «Арія»), экс-міністр освіти України Михайло Табачник («Фашизм в Украине: угроза или реальность») (видавництво «Фоліо»), «История украинской дипломатии», «Убийство Столыпина» (видавництво «Фоліо»), «Убийство Петлюры» (видавництво «Фоліо»), «Крестный путь Петра Столыпина» с предисловием патриарха Московского и всея Руси Кирилла» (видавництво «Фоліо»), «Полководцы Украины: сражения и судьбы» (с предисловием Маршала Советского Союза С.Л. Соколова) (видавництво «Фоліо»), «Петр Столыпин» (серия ЖЗЛ издательства «Молодая гвардия» с предисловием патриарха Московского и всея Руси Кирилла), «Утныи суи по-українськи» (видавництво «Фоліо»); поплитолог, історик, журналіст Володимир Криптов («Донецко-Криворожская республика: Расстрелянная мечта») (видавництво «Фоліо») та экс-надредет, экс-голова ВР України Володимир Литвин, «професійний історик», автор замовних історичних опусів («История Украины в...»; т. 2, «Конец XVIII - начало XX века»; т. 3, кн. 1-2 «Новейшее время (1914-2004)») та книги про Леоніда Кравчука, на думку автора – зрадника Компартії).

Олександр Красовицький, директор видавництва «Фоліо», презентує чергову антиукраїнську книгу «Донецко-Криворожская республика: Расстрелянная мечта» з колегами: письменником-українофобом Володимиром Корніловим, одіозним журналістом Олександром Чаленко та сепаратистом Сергієм Аксьоновим

Всі ці книжки були видані, а деякі продовжують видаватися на території України. Згідно із публікацією «Коммерсанта України», у 2010 році нетленки Табачника та Литвина навіть вийшли за державний кошт в рамках програми «Українська книга» та в примусовому порядку потопили фонди державних бібліотек України. (<http://genshtab.info>, Литвин Володимир Михайлович).

А решта вітпалася у життя, завадчуючи клопоту вітчизняних приватних видавництв, таких як київське видавництво «Довіра» Тамарі Гуменок (яке підтримувало творчість Ганни Герман та видавало її твір «Довіра»), київський «Арія» Дмитра Мойсєєно та харківське «Фоліо» Олександра Красовицького. До речі, останній нещодавно змінив свої вполювання та, перетілювшись в патріота, запропонував: «...оптимізувати потік російської книги до України та, наприклад, заборонити ввозити книги антиукраїнського змісту, про що і повідомив «Радіо Свобода» (<http://www.radiosvoboda.org/content/article/25475933.html>).

З іншого боку, є свідчення про те, що Олександр Красовицький налагодив співпрацю із своїм двоюрідним братом Олександром Новіковим – засновником російського видавництва «Ексмо», яке спеціалізується на випуску пресової продукції «літератури». До речі, саме Красовицький привів Новікова у книжковий бізнес (http://www.russ74.ru/news/news_345.html). Крім того, видавці стверджують, що директор «Фоліо» займається реанімацію представництва ворожого для українців видавництва в Україні та залучає до злочинного бізнесу українських менеджерів.

Як стало відомо, в листопаді 2014 року в Україні було зареєстроване ТОВ «ФОРС Україна». Спілзасновником цього підприємства є Людмила Вижо – близька товаришка матері Олега Новікова, а функції координатора вожоу харків'янин Олександр Кіріпчов, близький знайомий Красовицького.

Крім того, найближчим часом директором з продажу новоствореної компанії планують призначити Олену Амурієву, громадянку РФ, яка раніше працювала в головному московському офісі «Ексмо» та у київській філії цієї компанії та займалася питаннями постачання зазначеної літератури до України. Імовірно, це призначення спитиме пошорнено друкованого бруду у нашої країні.

Зверніть увагу, на обкладинці «Лейтенант из будущего» зображені персонажі, відячені в нацистську форму, схожі на прем'єр міністра України Яценюка та секретаря РНБО Турчинова, які стоять на колінах. (Ексмо. 2014 р.)

Цікаво, що «ФОРС Україна» створила одразу після припинення діяльності «Ексмо Україна». Саме ця структура раніше представляла інтереси «Ексмо» в Україні. І саме розбіжності у поглядах російських та українських спілзасновників щодо асортименту книжкової продукції, що поставляється до України, поставила крапку на їх подальший співпрацю.

Директор видавництва «Ексмо» Олег Новіков з колегами відвертими українофобами – заступником голови Держдуми Сергієм Железняком та головою комітету Держдуми з інформації Леонідом Левіним

Насправді описати має нескінченний та злутний потік брудного сепаратистського читав в одному матеріалі практично неможливо, але вони того і не варто. Здача матеріалу полягає не в систематизації антиукраїнських книжок та виявленні відвертих зрадників-поширювачів цього читав, а в пошуках методів боротьби з їх поширенням в Україні, яка, на думку запрошених експертів, є доволі непростотою та наріжною.

З одного боку, за словами Ростислава Карандеєва: «існує такий термін – свобода слова, його виключає не тільки у нас, але у всьому світі. Є певні виписані стандарти, що діють і в Штатах, і в Європі, які регламентують, що таке свобода слова. І законодавчі акти в країнах, де не стосується свобода слова. І в даному випадку це законодавство дуже ліберальне. Світлова практика не передбачає «затикання» тих, хто щось видає, говорить і протидіє державній політиці, але не розпалює міжнародної ворожнечі, пропагує наріжний фашизм і тому подібне. З ліберальної практики, яка діє в сучасному світі, заборона друкування творів, які несуть не завжди вірну думку в контексті консолідації нації, формування істинних цінностей, які нам даються істинними – заборонити не можливо», – констатує заступник міністра культури.

Але, за його словами: «як протигав, має існувати інша практика, коли ви не згодні з якоюсь ідеєю, ви погоджуєтеся з нею, але ви не погоджуєтеся з вашою ідеєю більш вірно, більш правильно і не тільки приймати рішення самостійно та визначаються – яка позиція більш відповідна існуючому світогляду. Або ж формуєте свій світогляд, і відповідним чином вони почнуть сприймати вашу ідею. Саме державні чиновники мають взяти на себе ці регуляторні функції та нести ідеї про відродження мови і національних традицій».

В протидію ліберальній версії Карандеєва, Ігор Луценко констатує: «якщо ми бачимо, що наші вороги використовують свободу слова, принципи вільного ринку, що існують в цивілізованому світі задля просування своїх інтересів, ми маємо діяти жорстко. В обставинах, що склалася, у нас є вибір: або наше існування та відмова від принципів вільного ринку і свободи слова, або постійний тиск ворожої ідеології. Задля збереження держави ми маємо тримати під контролем наші інформаційні, медіаційні та книжкові ринки. Тут потрібно використовувати принципи ідеологічної війни та віддзеркалювання ідеологічних та пропагандистських процесів, направлених на знищення України. Вихід – ввести цензуру і все. Нікої ваті літератури! Якщо продовжуватимуть розповсюджуватися книжки про «великую расек», то від Києва залишиться кривавий Донбас», – додає надредет.

А за словами видавця Володимира Бріскіна: «Присутність розпалу ворожнечі між людьми чи розповіді про ворогів Бріскіна в книжках – однозначні маркери, що ці книжки мають бути забороненими. Сьогодні такі книги в нашій країні виходять у приватних видавництвах, тому вилучення їх у виробників не має юридичних законних підстав. Але механізм запобігання їх потрапляння до торгівельної мережі має існувати. Має працювати регулятор, що контролює процес з'явлення ворожого для України продукту, але не з державною формою власності. Я боксь, щоб будь-який інструмент цензурування не перетворювався на інструмент утискування».

Крім того, вважає видавець, пропаганда і культура це – пов'язані явища. Але пропаганда – підміна, а культура – вияв. І мені здається, що зараз література має бути відомою, а для пропаганди має існувати курс партійного виконання школярів і студентів. Матеріали, якими можна виконати партію, мають бути вільно доступними і створені відомими, публічними особами, авторами, експертами.

Зазначені експертами рекомендації та методи боротьби з ворожою пропагандою у вигляді сепаратистської друкованої продукції не нападця і далеко не весь спектр можливостей, які давно було б слід використовувати задля припинення розповсюдження ворожого читав.

Дійсно, можна терміново створити профільну робочу групу в парламенті, підготувати, затвердити та проголосувати Законопроект (що регламентує жорстку систему покарання за зазначений злочин), який унеможливить потрапляння, випуск та розповсюдження в Україні сепаратистської літератури. Можна створити, затвердити та забезпечити необхідними бюджетними коштами державну програму – антигид ворожої пропаганди. Або, на сам кінець, створити громадське об'єднання, яке відслідковуватиме та тавруватиме видавців та розповсюджувачів друкованої гити та поширюватиме інформацію про них у суспільстві. Але з чогось вже наарешті треба починати. Терміново. Жорстко та впевнено. Адже майбутнє нашої держави має відстоюватися не тільки в кривавих баталіях АТО, але й на перманентних ідеологічних фронтах.

Віктор ТАРАНОВ, «конфлікти і закони»

Тегі: [Сепаратизм](#) [Інформаційна війна](#) [Українофобія](#)

Юлія Більченко
ВИПУСКНИЙ РЕДАКТОР

17 червня 2015 р., 14:56

Переглядів: 7056

Коментарі: 0

Роздрукувати

Надіслати товаришам

Коментарі:

comments powered by Disqus